

Määruse nr 40/94 ⁽²⁾ artikli 8 lõike 1 punkt b ja selle kohaldamist käsitlev kohtupraktika nõuavad, et segiajamise tõenäosust tuleb hinnata üldiselt, võttes arvesse konkreetse juhtumi kõiki olulisi tegureid. Siseturu Ühtlustamise Amet teine apellatsioonikoda järeldas, et kaupade laad, otstarve ja kasutamine on erinevad, mis seda arutluskäiku kohaselt ka toetab (vaidlusaluse otsuse punkt 102). Kosmeetika- või juveelikaubad võivad olla seotud moesektoriga, mis on samal ajal lai ja heterogeenne, kuid see ei tähenda, et nad on seotud või et neid tuleb pidada sarnas- teks kaupadega klassides 18, 24 ja 25.

Määruse nr 207/2009 ⁽³⁾ artikli 8 lõike 5 mõju laiendamine teistele kaupadele klassides 9 (prillid) ja 14 (juveelid, ehted ja kellad) ning hügieenipaberile (klass 16) ei ole piisavalt põhjendatud ja selle aluseks on eeldused, mida hageja kohtuasjas T-357/09 ⁽⁴⁾ ei ole tõendanud. Iseäranis sellistel juhtudel, nagu on välja toodud kohtuotsuse punktides 70 ja 71, ei saa lähtuda pelkadest eeldustest ega lubada tundunud kaubamärkidele kohaldamist *per se*, kuna tulevikus tekkivad ohud tuleb välja tuua ja tõendada, mida hageja käesoleval juhul teinud ei ole.

⁽¹⁾ 27. septembri 2012. aasta otsus kohtuasjas T-39/10: El Corte Inglés vs. Siseturu Ühtlustamise Amet — Pucci International (PUCCI), kohtulahendite kogumikus veel avaldamata.

⁽²⁾ Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146).

⁽³⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1).

⁽⁴⁾ 27. septembri 2012. aasta otsus kohtuasjas T-357/09: Pucci International vs. Siseturu Ühtlustamise Amet — El Corte Inglés (Emidio Tucci), kohtulahendite kogumikus veel avaldamata.

Itaalia Vabariigi 13. detsembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 27. septembri 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-257/10: Itaalia versus komisjon

(Kohtuasi C-587/12 P)

(2013/C 63/18)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Itaalia Vabariik (esindajad: *avvocato dello Stato* G. Palmieri ja *avvocato dello Stato* P. Gentili)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

— tühistada Üldkohtu 27. septembril 2012 langetatud ja 3. oktoobril teatavaks tehtud otsus kohtuasjas T-257/10: Itaalia Vabariik vs. komisjon, mille ese oli nõue tühistada ELTL artikli 264 alusel komisjoni 24. märtsi 2010. aasta otsus

K(2010) 1711 lõplik, riigiabi nr C 4/2003 (ex NN 102/2002) kohta, mis tehti teatavaks 25. märtsi 2010. aasta kirjas SG Greffe (2010) D/4224, ja sellest tulenevalt tühistada ka viimati nimetatud otsus;

— mõista kohtukulud välja Euroopa Komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Itaalia Vabariik esitab apellatsioonkaebuse põhjendamiseks neli väidet.

Esiteks väidab nimetatud liikmesriik, et rikuti ELTL artikli 108 lõikeid 2 ja 3 ning määruse (EÜ) nr 659/99 ⁽¹⁾ artikleid 4, 6, 7, 10, 13 ja 20. Üldkohus tegi vea, kui ta tunnistas käesoleval juhul, et komisjon võis võtta vastu uue otsuse, alustamata uut võistlevat läbivaatamismenetlust, milles oleksid osalenud Itaalia Vabariik ja muud huvitatud osalised.

Teiseks väidetakse, et rikuti ELTL artikli 296 lõiget 2 ja seadusjõu põhimõtet. Üldkohus oleks pidanud komisjoni uue otsuse tühistama, sest selles kasutati sama vigast põhjendus- käiku, mis oli juba ka esimese otsuse aluseks.

Kolmandaks väidab apellant, et rikuti ELTL artikli 107 lõiget 1 ning määruse (EÜ) nr 1998/2006 ⁽²⁾ artikli 1 lõike 1 punkti d ja artiklit 2. Üldkohus tegi vea, kui ta otsustas, et vaidlustatud meetmed ei kuulu niisuguste meetmete alla, mis ei kujuta selle määruse alusel endast riigiabi.

Neljandaks rikub edasikaevatud kohtuotsus väidetavalt määruse (EÜ) nr 659/99 artiklit 14 ja proportsionaalsuse põhimõtet. Üldkohus jättis vääralt arvesse võtmata, et komisjoni otsusega nõutakse niisuguse eelise tagastamist, mida ettevõtjal tegelikult kunagi ei olnud.

⁽¹⁾ Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT 1999, L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339).

⁽²⁾ Euroopa Komisjoni 15. detsembri 2006. aasta määrus 1998/2006/EÜ, milles käsitletakse asutamislepingu artiklite 87 ja 88 kohaldamist vähesel tähtsusega abi suhtes (ELT L 379, lk 5).

21. detsembril 2012 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Kreeka Vabariik

(Kohtuasi C-600/12)

(2013/C 63/19)

Kohtumenetluse keel: kreeka

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: M. Patakia ja D. Düsterhaus)

Kostja: Kreeka Vabariik

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Kreeka Vabariik jätkas puudustega toimiva ja kogumahu saavutanud olmejäätmete ladestamiskoha (prügila) käitamist (asukoht Zakynthos, Kalamaki piirkond, Gryparaiika), kuigi see ei vasta kõigile Euroopa Liidu keskkonnaõigusega seatud tingimustele ja nõuetele, siis on ta rikkunud jäätmeid käsitleva direktiivi 2008/98/EÜ⁽¹⁾ artiklist 13 ja artikli 36 lõikest 1 ning direktiivi 99/31/EÜ⁽²⁾ prügilate kohta artiklitest 8 ja 9, artikli 11 lõike 1 punktist a ning artiklitest 12 ja 14 tulenevaid kohustusi. Peale selle on Kreeka Vabariik, kuna ta pikendas prügila käitamisluba järgimata menetlust, mis on ette nähtud nõukogu 21. mai 1992. aasta direktiivi 92/43/EMÜ⁽³⁾ looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitse kohta artikli 6 lõikega 3, rikkunud ka sellest artiklist tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Kreeka Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

— Kreeka ametivõimud lubasid jätkata kogumahu ületanud prügila käitamist ega võtnud hiljemalt 31. detsembriks 2015 (uute keskkonnatingimuste kehtivusaja lõpp) või enne uue prügila käikuandmist Zakynthoses prügilamahu möödapääsmatu suurendamise kindlustamiseks (või probleemi teisiti lahendamiseks) vajalikke meetmeid.

— Kreeka ametivõimud ei võtnud kõiki vajalikke parandusmeetmeid suure hulga probleemide lahendamiseks, mis olid tuvastatud erinevate tegevuskoha ülevaatusaktidega (25. oktoober 2011, 26. jaanuar 2010, 26. oktoober 2009, 11. mai 2009, 6. veebruar 2009, 26. august 2008, 13. aprill 2007, 8. detsember 2005, 7. jaanuar 2005 ja 14. detsember 1999), ja lubavad probleemidest hoolimata jätkata prügila käitamist.

— Kreeka ametivõimud ei ole veel välja töötanud ega kinnitanud Zakynthose prügila jaoks nõutavat planeeringut ega ole esitanud jäätmekäitlus- ja ladestamisloa pikendamise taotlust koos võimalike ohtude hindamise kavaga.

— Sellest järeldub, et nad ei ole täitnud nõudeid, mis tulenevad jäätmeid käsitleva direktiivi 2008/98/EÜ artiklist 13 ja artikli 36 lõikest 1 ning direktiivi 99/31/EÜ prügilate kohta artiklitest 8 ja 9, artikli 11 lõike 1 punktist a ning artiklitest 12 ja 14.

— Lisaks on Kreeka ametivõimud ministrite 8. juuni 2011. aasta ühismäärusega pikendanud prügila (käitamisloa aluseks olevate) keskkonnatingimuste kehtivusaega kuni 31. detsembrini 2015, viimata läbi tagajärgede hindamist, mis on direktiivi 92/43/EÜ artikli 6 lõike 3 kohaselt nõutav.

Greinwald GmbH 27. detsembril 2012. aastal esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (seitsmes koda) 10. oktoobri 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-333/11: Nicolas Wessang versus Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)

(Kohtuasi C-608/12 P)

(2013/C 63/20)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Greinwald GmbH (esindaja: advokaat C. Onken)

Teised menetlusosalised: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), Nicolas Wessang

Apellandi nõuded

— tühistada Üldkohtu (seitsmes koda) 10. oktoobri 2012. aasta otsus kohtuasjas T-333/11 osas, milles hagi rahuldati;

— muuta Üldkohtu (seitsmes koda) 10. oktoobri 2012. aasta otsust kohtuasjas T-333/11 nii, et hagi jäetakse tervikuna rahuldamata;

— mõista esimese astme kohtukulud välja apellandilt.

Väited ja peamised argumendid

Vaidlustatud kohtuotsus on vastuolus ühenduse kaubamärgimääruse⁽¹⁾ artikli 7 lõike 1 punktiga b osas, milles selles otsuses lähtuti asjaolust, et segiajamise tõenäosus on suur sõnade „foods” ja „snacks” kontseptuaalse kokkulangevuse tõttu. Kaubamärgimääruse artikli 7 lõike 1 punktide b ja c kohaselt ei ole eristusvõimeta ja kirjeldavad tähised kaitstavad kaubamärgina. Seega ei saa tähise eristusvõimeta ja kirjeldavad osad tekitada ega suurendada segiajamise tõenäosust.

Sellest tulenevalt võib segiajamise tõenäosus kahjustada kaubamärgi päritolu tagamise ülesannet. Päritolu tagamise ülesanne on aga ainult eristusvõimelistel tähistel ja nende osadel. Kui tähise osal ei ole päritolu tagamise ülesannet, siis ei saa seda varasemas kaubamärgis sarnase tähise osa kasutamise puhul arvesse võtta.

⁽¹⁾ ELT L 312, lk 3.

⁽²⁾ EÜT L 182, lk 1; ELT eriväljaanne 15/04, lk 228.

⁽³⁾ EÜT L 206, lk 7; ELT eriväljaanne 15/02, lk 102.